

[Viggo Starcke.]

går en dagsorden, som vi fra vor side kan give vor tilslutning. Men der er dog det ved det, at i „Nationaltidende“ fra i går var der en ledende artikel, hvori der stod om regeringen, at „den har erklæret, at liberaliseringen må stilles i bero, og det er et rigtigt standpunkt.“ Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, om han er ganske enig med „Nationaltidende“ i dette.

Årsagerne til vor store misère herhjemme ligger på helt andre steder. Det er de enorme skatter, det er særrettighedernes grådighed gennem monopoler, den store offentlige gæld, store forrentning og amortisation, pantegælden og dens forrentning, de utallige indgreb i friheden og den dermed følgende ødelæggelse af dygtighed, initiativ og selvstændighed og så, last but not least, devalueringen.

Devalueringen har i høj grad rokket ved tilliden til kronen, ved viljen til opsparing og viljen til investering, og når der nu igen tales om nye devalueringer, ryster det i høj grad tilliden. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var oppe i går og formåede til ikke at tale om nye devalueringer, men det ærede medlem egner sig ikke til at være garant for tilliden til den danske kronopolitik, siden han selv var med til devalueringen i sin tid, og siden hans eget dagblad, „Politiken“, den samme dag, nemlig i går, gennem et meget sort opsat interview gik ind for en ny devaluering. Efter mit skøn er det hykleri at bebrejde folk, at de ikke vil spare op og ikke vil investere, men bare bruger løs, når man truer deres opsparing og deres investering gennem den kronopolitik, der er ført, og jeg vil gerne rette det spørgsmål til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard: Vil de radikale være med til at støtte en regering, der vil standse liberaliseringen?

Vi har haft to gange rekordhøst i Danmark, vi har haft Marshallhjælp, og alligevel er resultatet sådan, som regeringen nu kommer og forelægger det i nationalbudgettet og forskellige tal. Bytteforholdet har udviklet sig elendigt. Medens vi før devalueringen kunne få 75 kg kul for 1 kg smør, kan vi efter devalueringen kun få 50 kg kul for 1 kg smør. Det er hele Englandspolitikken, som er slået fejl. Vi fra vor side har utallige

gange krævet nye forhandlinger med England om en anstændig smørpris. Det blev meddelt os, at man ikke kunne føre disse forhandlinger, før valget i England var ovre. Nu er valget i England ovre, og jeg vil gerne spørge den høje regering: Hvornår agter den at rejse krav overfor England om en revision af smørprisen?

De foreliggende forslag, som vi vil give vor tilslutning, både forslaget vedrørende Ancey-protokollen og det deraf følgende lovforslag, må ikke bare ses isoleret, men som led i en stor verdenspolitik, fordi det for hele den vestlige verden er livsvigtigt at nedbryde de barrierer mellem de enkelte lande, som gør den vestlige verden svag. Danmark har givet sin tilslutning til en liberaliseringspolitik og skal virke derfor indenfor De Forenede Nationer, indenfor GATT-organisationen og indenfor Marshallorganisationen, og regeringen har givet tilslutning dertil som en forudsætning for forlængelse af vareforsyningsloven. Vi mener fra vor side, at det er en ueuropæisk politik at gå ind for en forhøjelse af toldsatserne.

Regeringen synes at have mistet troen på sin egen politik, og ser man ud over hele det buskads, som den europæiske toldpolitik er, så må man sige: sikken et buskads! Allevegne ser man særinteressernes rivende ranker gro og slynge sig ind i hinanden, så de næsten forhindrer samfærdslen. Der er sket en lille udtynding af buskadslet, og det er altid noget, men vi vil gerne være med til at hugge videre på det eller til at brænde det hele op, om det skal være.

Jeg skal slutte med et par ord, som stod i „Nationaltidende“s leder i går, hvor „Nationaltidende“ karakteriserede regeringens og de konservatives politik på følgende måde: at man gennem reguleringspolitikken har søgt at fratage befolkningen *retten* til at bruge valuta, hvorimod man igennem toldpolitikken og den pengepolitik, som de konservative ønsker at føre, ikke vil fratage befolkningen *retten*, men *evnen* til at bruge valuta. Såvidt jeg forstår den højtærede økonomiminister V. Buhl, ville han ikke have noget imod at fratage befolkningen både *retten* og *evnen*. Retsforbundet ser derimod sådan på det, at vi vil give folk både *retten* og *evnen* til selv at bestemme over de penge, som er deres, og som ikke er statens.